

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 12,

Femte Session.

Syvende Møde.

Onsdagen den 12te October.

(Forts.)

Tscherning (forts.): Det er ved de Meddelelser, vi have faaet, blevet anerkjendt, at, naar vi roligt og bestindigt følge den Vej, som er vist ved denne Kundgjørelse, saa er Kongen Herre i sit eget Land, saa skylder han ingen Fremmed mere Regnskab for sine Handlinger. Denne Kundgjørelse er bleven ledsaget og gjentagende ledsaget af Udtryk fra Regjeringens Side, Udtryk, som ofte ere gjentagne, da vi for ikke længe siden antog den sig til denne Kundgjørelse sluttende saa vigtige Lov om Arve-Eenheden og Arvesølgen, Udtryk, siger jeg, om, at i den Fællessørfatning, som Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 bebuder, skal Danmark være Lodtager for sin Andeel, som den er Lodtager i Statens Byrder, et Forhold, som i dette Døielik endnu staaer lidt ubestemt, men dog tilnærmelsesviis for os, som 60 imod 23, imod 17 og endnu et fjerde Forholdstal, som jeg ikke har seet offentligt udtalt, men som jeg antager vil være 3 eller 4. Det er det Grundlag for vor fremtidige Udvikling, som vi fremfor noget andet, troer jeg, maa holde fast; thi deri ligger den egentlige Erkjendelse af, hvorledes Staten er sammensat, og hvilke Kræfter der ere styrende i den; det er det conservative Grundlag, som ingen Upartist vil kunne nægte os maa bestaae, og maa komme tillive, og Alt, hvad der kommer derimod, det troer jeg vi dristigt tør stemple som partisk. Jeg har saaledes søgt at gjøre klart for den ærede Forsamling, hvorledes jeg for min Part opfatter vor nærværende Stilling. Jeg gaaer nu

over til at forsøge paa at udfinde en Maade, hvorpaa vi kunne tilfredsstille alle de forskellige Fordringer, der paa eengang ere stillede til os, hvorledes vi kunne gjøre det, for ogsaa i den Henseende at fyldestgjøre Regjeringens Ønske paa den hurtigste Maade. Jeg veed forud, at jeg vil finde Modstand hos alle dem, som benægte Nødvendigheden, Muligheden eller Nyttens af at ordne Staten som det, jeg har tilladt mig at kalde en Samstat, som en Samling af flere Statsdele, der i visse Retninger af Statslivet virker som et Hele, medens det i andre Retninger lader Statslivet udfolde sig igjennem de særskilte Landsdele. Af dem, siger jeg, maa jeg vente Modstand; af dem derimod, som med Alvor have tiltraadt Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, og som have maattet indrømme, og mange Gange indrømme, at i den saa Tilfagnet om en saadan Forsatningsorden, af dem venter jeg Tilstemning for det hele System, som jeg vil foreslaae, om de end ikke kunne billige de enkelte Dele deraf, eller om de ville afvise den Vej og modstaae de Midler, som jeg foreslaaer at anvende. Jeg har her omtalt, hvad vi skulle søge, eller rettere hvad jeg indrømmer vi skyldte at fyldestgjøre, med Hensyn til den nævnte Kundgjørelse. Paa den anden Side skyldte vi at fyldestgjøre vor Grundlovs Fordringer, vi skyldte at skaffe tilstede i hele Staten hele Grundloven. Jeg mener ikke dermed, at ingen Forandringer skulle kunne foregaae med Grundloven, jeg mener endnu mindre, at ingen nyttige Forandringer skulle kunne foregaae med den, men jeg mener ved det, jeg siger, at dette maa komme nyttigst, hvad den Deel angaaer, som optages for Landsdelen Danmark, efterat Landsdelen Danmark